

Arrest

nr. 79 770 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 8 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 januari 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 30 augustus 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 72 884 van 9 januari 2012 weigerde de Raad eveneens om verzoekende partij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 januari 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekende partij bij aangetekende zending van 19 januari 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten [A. S.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Rusland (Federatie van)

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 11/01/2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het recht op verdediging, zoals gewaarborgd door artikel 6 van voormeld verdrag.

Zij verschaft volgende toelichting:

“a. Schending van art. 8 EVRM.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoont dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoeker heeft geen enkel contact met het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van [e]en vreemdeling, die met zijn land van herkomst [g]een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Bel[d]joud[i] / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)

b. Schending van het recht op verdediging.

Bovendien is het zo dat er tegen de beslissing van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen cassatieberoep werd ingesteld bij de Raad van State.

Verzoeker dient de mogelijkheid te hebben om zich te verdedigen en een beslissing te ontvangen van de Raad van State.

Verzoeker meent dat indien hij effectief het grondgebied zou dienen te verlaten er een schending is van het recht op verdediging zoals gewaarborgd wordt in art. 6 EVRM."

3.2. Verwerende partij werpt op dat verzoekende partij niet kan voorhouden geen banden meer te hebben met haar land van herkomst, aangezien zij er meer dan zesendertig jaar verbleef, terwijl zij maar een half jaar in België verbleef. Zij stelt tevens dat het ongeloofwaardig is dat verzoekende partij in haar land van herkomst geen familie of vrienden meer zou hebben en dat niet blijkt dat de band met België zo hecht is dat deze niet meer kan doorbroken worden. Daarnaast wijst verwerende partij erop dat verzoekende partij samen met haar echtgenote het land dient te verlaten zodat niet kan besloten worden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verwerende partij betoogt voorts dat de door verzoekende partij ingeleide cassatieprocedure geen schorsende werking heeft en dat een vertegenwoordiging door een raadsman in deze procedure mogelijk is.

3.3.1. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Wanneer een vreemdeling een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij geen contact meer heeft met personen in haar land van herkomst en dat een terugkeer naar dat land *“een serieuze stap terug [zal] zijn”*. Deze summiere uiteenzetting laat niet toe te besluiten dat verzoekende partij enig privé- of gezinsleven in België heeft dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt. Verzoekende partij, die samen met haar gezinsleden het grondgebied van het Rijk dient te verlaten, kan ook niet voorhouden dat zij geen andere band met haar land van herkomst heeft dan haar nationaliteit, nu zij zoals verwerende partij terecht opmerkt jaren in haar land van herkomst heeft gewoond en gewerkt en er een gezin heeft gesticht en zij slechts kortstondig in België verbleef in het raam van de behandeling van haar asielaanvraag. Zij kan derhalve niet dienstig verwijzen naar het arrest Beldjoudi van het EHRM, dat betrekking heeft op een vreemdeling die geboren was en opgroeide in het land dat hem van het grondgebied wenste te verwijderen.

Aangezien niet blijkt dat er in voorliggende zaak sprake is van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privé- of gezinsleven, kan niet besloten worden dat de bestreden beslissing een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van enig door voormelde verdragsbepaling gewaarborgd recht en dat een toetsing aan de in het tweede lid van deze verdragsbepaling omschreven voorwaarden waaronder een inmenging toegelaten is vereist is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 6 van het EVRM betreft wijst de Raad er voorts op dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van dit verdragsartikel (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd. Ten overvloede moet worden geduid dat de bestreden beslissing verzoekende partij niet verhindert om het door haar bij de Raad van State ingediende cassatieberoep verder te laten behartigen door haar advocaat.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK